

The Balkans Chronicles

Kad ožive sela, vaskrsnu e Srbija!

Bivši Srbi : rimokatolici, muslimani, Crnogorci

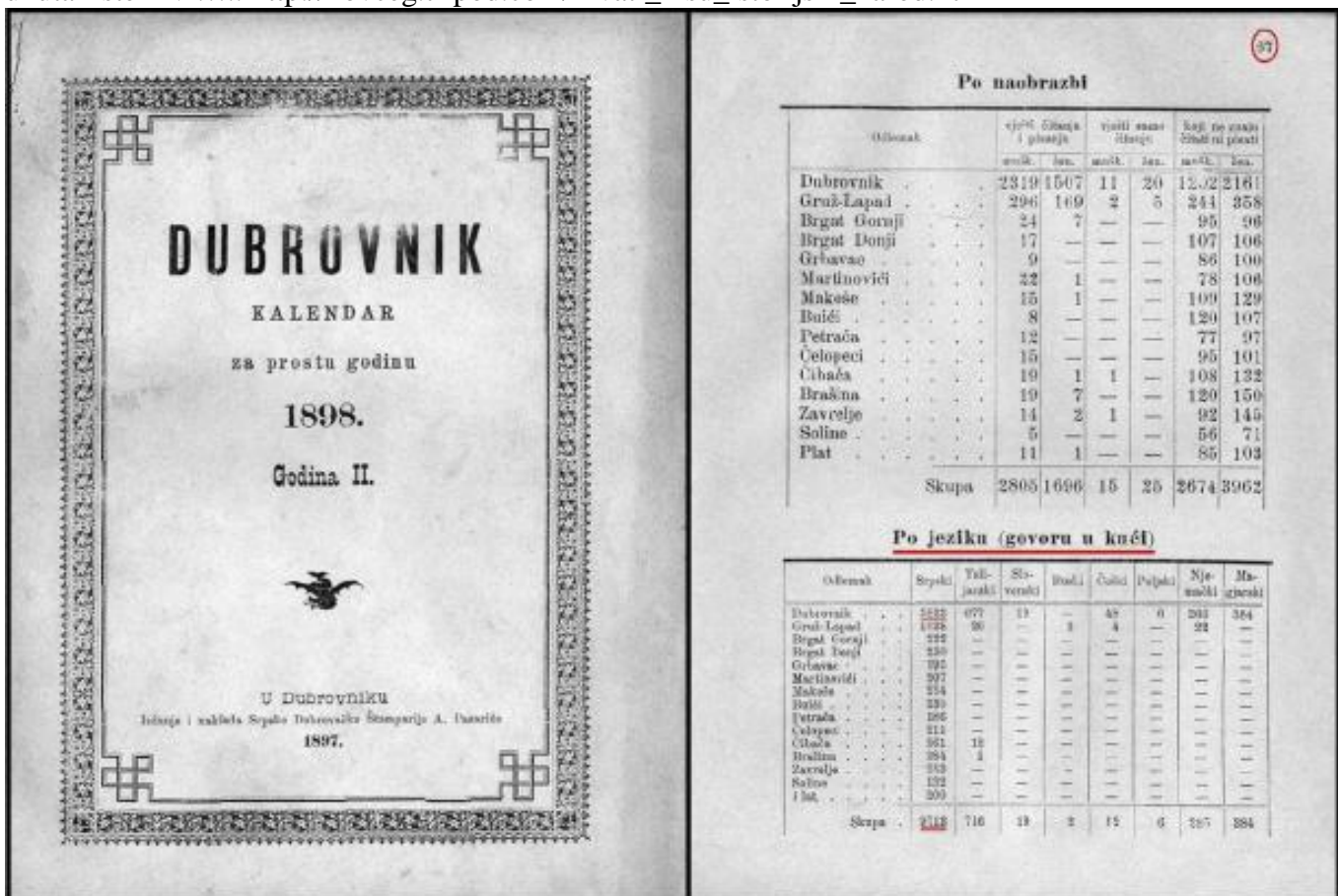
HRVATI SU POKATOLI ENI SRBI KOJI GOVORE NAKARADNIM SRPSKIM JEZIKOM

Posted on December 14, 2013 by The Balkans Chronicles

Institut za antropološka istraživanja u Zagrebu nedavno je potvrdio da Hrvati vode poreklo od Srba i tu se više nema šta dokazivati. Sada je na ljudima da to prihvate...Ovih dana pažnju javnosti privukla je izjava uglednog hrvatskog historičara mlađe generacije Tvrtka Jakovine hrvatskoj televiziji, da su Srbi 1918. godine spasili Hrvate i da Hrvatska, da je Srbi nisu prihvatili u zajedničku državu, danas ne bi postojala. Jakovina je rekao i da bi u tom slučaju „takozvani Hrvati iz Zagreba i Zagorja bili mađarska provincija, a ostatak katolici kog stanovništva iz Dalmacije, Slavonije, Like i BiH – ono što i jesu – Srbi katolici”. Izgleda da Jakovina više nije mogao da izdrži pritisak fantastičnih tvrdnji o velikohrvatskoj prastarosti, pa je javno progovorio o suštini i karakteru hrvatske nacije. Njegove stavove o značenju koji je za Hrvate imalo stvaranje zajedničke države sa Srbima potvrđuje izjava istaknutog hrvatskog historičara Ante Pavelića starijeg (Zubara) iz decembra 1918. godine, kada je za hrvatsku državu napisao da bi bez jugoslovenskog ujedinjenja Hrvatska obuhvatala tri do četiri županije oko Zagreba (zagrebačku, varaždinsku i križevačku). Od malobrojnog preživelog hrvatskog plemstva, od Čeha, Slovača, Nemaca i Mađara koji su doseljeni u 18. i 19. veku, živeli u centralnoj Hrvatskoj (najviše Gorskom Kotru), od Slovenaca iz Sjeverozapadne Hrvatske (zagoraca) i većinskih Srba Katolika pošli se stvarati hrvatsku naciju koje je ime dobila po plemenu koje je ovde nekad davno živelo. Oko 80 posto novonastalog hrvatskog naroda činili su Srbi katolici. Hrvati su u stvari Srbi, veštačka nacija, čiji je najveći dio nastao pokatolicanstvom Srba, dok je ostalo romansko-germansko-mađarska mješavina. Hrvati ni pre ni posle 1918. godine nisu imali svoju državu, a prvu su dobili proglašenjem “marionetske” NDH 1941. godine. Potom su tu tvorevinu, podignutu genocidom nad milion Srba, utvrdili Tito i komunisti, a dovršili Vatikan i zapadne neoliberalne sile predvođene Nemačkom i SAD. Postojao je region koji se zvao Hrvatska, u vazalnom odnosu malo prema Ugarskoj, malo prema Habsburzima. Dalmacija, Slavonija i Hrvatska su bile Austougarske provincije, pod habsburškom vladavinom. Prva Hrvatska država je nastala raspadom Jugoslavije, ako ne računamo NDH 1941-1945. Hrvatska kao deo Ugarske u 13. veku je tada bila jedan mali prostor u zaleđu Zadra i Splita. Iz

popisa stanovništva u Austriji, odnosno Austro-Ugarskoj i to iz: 1850, 1860, 1870, 1880, 1890, 1900. i posljednjeg popisa iz 1910. se neborivo i neporecivo uviđa da je postojala srpska etnička većinska procentualna zastupljenost u stanovništvu pokrajina u sastavu današnje Republike Hrvatske: Slavoniji, Maloj Vlačkoj (Maloj Srbiji), Baniji, Kordunu, Lici, Gorskom Kotaru, Ravnim Kotarima, Dalmaciji, Dubrovniku, Boki Kotorskoj i, čak, u Istri! Stanovništvo Istre je do početka sedamnaestog stotina bilo srpsko i pravoslavno. Po austrijskom popisu iz 1850. godine Srbi su dominirali u Istri, Kvarnerskim ostrvima i tamo se zna da ih je bilo 134.555, dok se u tom popisu Hrvati uopšte ne pominju i vodili su se pod kategorijom Srba rimokatoličke vere. Prema austrougarskom popisu iz 1850. godine u Dalmaciji je bilo 330.000 Srba rimokatolika i 70.000 pravoslavnih Srba, bez pominjanja Hrvata. U Slavoniji je 250.000 Srba pravoslavnih i rimokatolika, bez pominjanja Hrvata. Evropski naučnici su u 19. veku nacijama poistovetili s jezikom, a istina je da u je u Srednjem veku u Dubrovniku, Dalmaciji i ostalim delovima Vojne Krajine bio u upotrebi samo srpski jezik — nikad Hrvatski. Ljudevit Gaj, Nemačak poreklom, otvoreno kaže da su Hrvati prisvojili srpski jezik za svoj. I Josip Juraj Štrossmayer to priznaje. Evo šta je Ljudevit Gaj pisao 1846. godine u listu "Danica" br. 31: "Tako, npr. sav svijet zna da smo mi književnost ilirsku podigli; tu nama još iz daleka nije na um palo ikada tvrditi da to nije srpski već ilirski jezik; pa e se ponosimo i hvalimo Bogu velikome što mi Hrvati sa braćom Srbijama sada jedan književni jezik imamo". Naša međusobna razumljivost je dokaz da je reč o zajedničkom jeziku, o jednom jeziku, SRBSKOM JEZIKU! Međusobna razumljivost je glavni kriterijum unutar lingvistike za to da se utvrdi da li je reč o jednom jeziku ili o nekoliko različitih jezika. Međusobna razumljivost se, naravno, može izmeriti, postoje testovi za nju, to rade lingvisti već više od šezdeset godina i među lingvistima je bila diskusija koliki je procenat međusobne razumljivosti potreban da bi se reklo to je jedan zajednički jezik. Složili su se, kroz razna testiranja i kroz godine njihovih provođenja, da između 75 i 85 odsto međusobne razumljivosti jedan jezik čini zajednički jezik. Sad vi procenite kolika je međusobna jednostavnosti između nas, ona je daleko već od 85 odsto... Zašto i posle nepopravljivih godina i vekova ne smijemo znati istinu? Da su istorijske činjenice temeljito njegovane, a ne skrivane, od Hercegovaca, Dalmatinaca, Dubrovana i ostalih na Balkanu, možda i ne bi bilo rata unutar iste krvi..... http://kovceg.tripod.com/hrvati_nisu_istorijski_narod.htm

Dubrovački kalendar iz 1897. godine nije bio za hrvatski jezik! Od 11.177 stanovnika Dubrovnika njih 9.713 izjasnilo se da govori srpskim jezikom. Italijanski je koristilo 716, nemački 285, mađarski 384 stanovnika grada. Neki su se izjasnili da govore češki, slovenski, poljski i ruski, ali niko, ni jedan jedini

stanovnik Dubrovnika, nije rekao da govori hrvatskim jezikom.....Dubrovnik je verovatno najbolji primer da se ukratko prikaže proces odsrbljavanja. To je grad koji od postanka nije bio naseljen Hrvatima niti je ikad bio pod njihovom državnom vlašću, a danas je „napučen“ isključivo hrvatskim „pučanstvom“, dakle, nalazi se u Hrvatskoj. Stanovništvo sa prostora Dubrovačke republike je čak sve do početka 20. veka zadržalo srpski identitet. Onome ko ne poznaje istoriju Dubrovnika, ali stvarnu, a ne falsifikovanu, zaista izgleda čudno da taj grad, ovakav kakav je danas, sa okolinom, pre samo stotinu i nešto godina nije imao gotovo nikakvih dodira sa hrvatstvom. To što su Dubrovčani ispovedali katoličku veru, kao i Hrvati, ne govori ništa o srodnosti Dubrovčana i Hrvata. U pitanju je priroda širenja katolicizma u srpskim zemljama; na jadranskoj obali i zaleđu. To je činjeno zahvaljujući dominaciji Vatikana, Venecije, Mađarske i Austrije u ovom delu Balkanskog poluostrva. U Dubrovniku je hrvatsko ime nepoznato sve do sredine 19. veka kad, posle pada Napoleona, nova sila u tom delu Jadrana, Austrija, u Dubrovniku i njegovom zaleđu (Konavle) nalazi katolike koji se, gledajući osetljivo, izjašnjavaju kao Srbi. Nošena iskustvima sa prostora Dalmatinske Zagore, Hrvatske, Slavonije, Žumberka, Carska kancelarija u Beču donosi odluku da na katoličanstvo Dubrovnika i zaleđa umesto srpstva kalemira hrvatstvo, kao najbližu entitetsku odrednicu. Tako je počinjala kroatizacija Dubrovnika. Tvrdnje da je Dubrovnik sastavni deo Hrvatske, koja ide sve do Drine, stare Raške i Boke Kotorske, često su slepo prihvatale zapaljive mase primitivaca koje u burnim vremenima, kad ovladaju strasti i nasilje, donose samo užas. Dalmacija i Slavonija nikad u istoriji nisu bile bilo kakva Hrvatska!... Ivan Kukuljević, oficir, a zatim političar i vođa ilirske stranke, 2. maja 1843. godine, u Hrvatskom saboru rekao je: “Mi smo malo Latini, malo Nijemci, malo Mađari i malo Sloveni, a iskreno govoreći nijesmo ukupno ništa. Svojevremeno je Božidar Violić, najcenjeniji hrvatski pozorišni reditelj, u intervjuu za zagrebačkom “Globusu”, objašnjavajući probleme sa kojima se susreće zbog svog “nacionalno nekorektnog” jezika, sa ponekim srbizmom, rezignirano zaključio: “Mi Hrvati smo ionako sklepan narod.”... “Celokupna zvanica istorija je gomila besmislica.”-Henry Ford....

<http://www.srpsko-nasledje.co.rs/sr-1/1998/02/article-10.html>

Na temeljima hiljadugodišnje srpske i slovenske ćirilice pismenosti Vuk Stefanović Karadžić je stvorio nacionalno fonetsko pismo – srpsku ćirilicu, koja je stožerna vertikalna srpskog duhovnog, kulturnog i istorijskog identiteta. Srbi imaju i svoje drugo pismo: Vukovoj ćirilici prilagođenu srpsku latinicu. Upotreba pisma nije nacionalna diferencijalna crta – pa je latinica sastavni deo srpske kulture. U XIX veku je postojao neznatan broj Hrvata koji je, u susedstvu sa Srbima i pod njihovim uticajem, govorio i srpski (štokavski). To nije ništa novo: uvek ima delova jednog naroda koji govore jezikom drugog naroda. Sve do sedamdesetih godina XIX veka bilo je više Hrvata koji su govorili nemački ili italijanski nego onih koji su govorili štokavski (srpski), pa ipak nemački i italijanski jezik nisu nazvani hrvatsko-nemački i hrvatsko-italijanskim. Hrvati se nisu zadovoljili samo time što su preuzeli srpski književni jezik, nego su, odmah posle Vukove smrti, činom bez presedana u istoriji bilo kog drugog jezika – srpskom nazivu u imenu jezika dodali i hrvatsko ime. Tako je od srpskog jezika u Hrvatskoj postao hrvatski ili srpski jezik, pa srpskohrvatski ili hrvatskosrpski, da bi raspadom socijalističke Jugoslavije Hrvati potpuno iz naziva izbacili odrednicu srpski – i srpski jezik ijekavskog izgovora, koji su preuzeli u XIX veku, jednostavno preimenovali u “hrvatski književni jezik”. U Socijalističkoj Federativnoj Republici Jugoslaviji Srbima muslimanske veroispovesti priznat je status “naroda”, pa su i oni odmah po razbijanju Jugoslavije srpskom jeziku, koji se dotada zvao srpskohrvatski, promenili naziv u “bosanski jezik”. Tako je srpski jezik, preko prelaznih termina hrvatski ili srpski i srpskohrvatski ili hrvatskosrpski, na kraju ovog veka dobio tri nezavisna naziva: srpski, hrvatski i bosanski jezik. Ćirilica nikad nije bila zvanica pismo Hrvatske – ni kraljevine, ni kneževine, ni pokrajine. Bosanski begovi zvali su je STAROM SRBIJOM. Katolički Srbi Dubrovački su pisali ćirilicom, jer u to vreme u Dubrovniku nisu postojali Hrvati, nego su postojali samo Srbi rimokatoličke vere. Koje su to bile „ćirilice teritorije“ u Hrvata? Bio je to Dubrovnik, Dalmacija i njeni otoci, posebno Brač, te Hercegovina, Bosna, Slavonija, kroz kancelariju Zrinskih i središnja Hrvatska, a pronađena su ćirilica slova i usred Istre. Po austrijskom popisu iz 1850. godine Srbi su dominirali u Istri, Kvarnerski ostrvima i tako se zna da ih je bilo 134.555, dok se u tom popisu Hrvati uopšte ne pominju i vodili su se pod kategorijom Srba rimokatoličke vere. Ćirilicom su pisali i Srbi katolici – franjevci u Bosni.... Veliki deo srpskog naroda nakon šizme 1054. ispovjedao je katoličku veru i ostao uz papu. Srbi zapadno od Drine bili su katolici, a sve preko Drine pravoslavci. Titula Kralja Tvrtka ovako glasi; “U Hristu Bogu Stefan Tvrtko kralj Srbijem; Raške, Bosne i Primorja”. I svi ostali kraljevi posle Tvrtka su nosili titulu iste sadržine, čak i dvojica zadnjih koji su prešli na katolicizam, ali su bili kraljevi Srbijem, i ni

jedan drugi narod tu se ne pominje. I njegove povelje pisane su irilicom. Na dnu povelje bosanskog kralja Stefana Tvrtka (02. 12. 1382. godine), na desnoj strani, je ogromnim slovima istaknuto, na prvom mestu – kralj Srba. Obi no i bosanske povelje imaju krst na po etku i redovno ove re i: U ime oca i sina i svetoga duha. Krstaški rat protiv neposlušnih pravoslavnih Srba u Bosni imamo 1303. godine, zatim verski rat koji podiže (naravno – uz papin blagoslov), ma arski kralj Lajoš 1363. godine. Jedino u periodima, kada je pretio prodor Turaka na Zapad, pape su obustavljale progon Srba i ak naseljavali Srbima iz Bosne pograni na podru ja Austro-Ugarske sa Turcima (takozvana Vojna Krajina). Turci Osmanlije su veoma pedantno i ta no vršili popise, pa su njihovi defteri nepobitni dokazi kojem narodu su pripadali i koje vere su bili popisani uživaoci baština i njihove spahije-timarnici. Ogromna ve ina imena tih ljudi su slovenska, u ovom sluaju srpska. Za ozbiljnu istorijsku nauku to je dosta. Nisu Hrvati bili bedem i zaštita hriš anske Evrope pred Turcima, jer su ugarski feudanci u Zagorju, po nagovoru pape Klimenta Sedmog, prišli turskom savezu i postali turski vazali: Ivan i Krsto Frankopan, zagreba ki biskup Šimun Erdedi i hrvatski ban Franjo Ba ani... Katoli ki sveštenik Ivan Frano Juki u 19. veku piše da je katolicima u Bosni pojam Hrvat nepoznat. U BiH sve do austrougarske okupacije Hrvata skoro i nije bilo. Tada brojni doseljeni stranci i novostvoreni Srbi rimokatolici po inju da nose hrvatsko ime. Tu akciju su predvodili sarajevski nadbiskup Josip Štadler i franjevci koji su tada još pisali irilicom. Vatikan u svojoj Katoli koj Enciklopediji piše da su muhamedanci i katolici Bosne i Hercegovine Srbi i da su Srbi 98% stanovništva Bosne i Hercegovine: “According to the census of 22 April 1895, Bosnia has 1,361,868 inhabitants and Herzegovina 229,168, giving a total population of 1,591,036. The number of persons to the square mile is small (about 80), less than that in any of the other Austrian crown provinces excepting Salzburg (about 70). This average does not vary much in the six districts (five in Bosnia, one in Herzegovina). The number of persons to the square mile in these districts is as follows: Doljna Tuzla, 106; Banjaluka, 96; Bihac, 91; Serajevo, 73, Mostar (Herzegovina), 65, Travnik, 62. There are 5,388 settlements, of which only 11 have more than 5,000 inhabitants, while 4,689 contain less 500 persons. Excluding some 30,000 Albanians living in the south-east, the Jews who emigrated in earlier times from Spain, a few Osmanli Turks, the merchants, officials. and Austrian troops, the rest of the population (about 98 per cent) belong to the southern Slavonic people, the Serbs.....

http://www.youtube.com/watch?v=VcbhtpW_R98 <http://www.vecernji.hr/hrvatska/lingvistika-kordic-hrvati-srbi-i-bosnjaci-govore-istim-jezikom-179058>

Teren za stvaranje države Hrvatske pripreman je dva veka. Još je 1701. godine Rihter Vitezovi , jedan diletanat, napisao knjigu u kojoj kaže da „Srbi treba da se pribroje Hrvatima, a Srbija da se pribroji Hrvatskoj“. Ali, on nije ostao usamljen, na njega su se naslanjali ozbiljniji ljudi, pogotovo u 19. veku. Nikako se ne može zaboraviti ni Ljudevit Gaj koji je sa ilirskih pozicija zastupao tu ideju. Tu je i Ante Starčević , koji ima stravičnu rečenicu: „Narod Hrvatske neće trpjeti da ta sužanjska pasmina skrnavi svetu zemlju hrvatsku“. Dolaze Ante Kvaternik, Stjepan Radić ... S jedne strane, dakle, imamo pisce u koje su hrvatski građani imali veliko poverenje. S druge strane, tu je Katolička crkva, koja je propagirala ideju da pravoslavlje zapravo i nije vera i da pravoslavce treba pokatolizirati. S treće strane, stizala je iz Italije ilegalna propaganda Ante Pavelića, koja nije bila široka, ali je imala uticaj. Kada se sve to uzme u obzir, vidi se da je lako bilo u glavu prostog Hrvata usaditi ustaške ideje i mržnju prema Srbima. Tako je Ante Pavelić došao na potpuno pripremljen teren, a i on sam je rekao da je broj ustaša prevazišao sva otežavanja. Ustaše su za samo četiri godine rata pobile oko milion pravoslavnih Srba, izvršivši nad srpskim narodom organizovani i najsvirepiji genocid, HOLIKAUST!... Zanimljivo je da su se pravi Hrvati kroz istoriju pokazali kao miroljubivi, a svi koji imaju srpsko poreklo su bili najveće ustaše i zveri ,kako u 2.sv.ratu, tako i u ovom poslednjem ....

STRANO TELO U KORPUSU HRVATSKE .....

Tridesetih godina 19. veka kod Hrvata se javlja kulturni i društveno-politički pokret nazvan ilirizam, ilirski pokret, hrvatski narodni preporod. Glavni vođa tog pokreta bio je Ljudevit Gaj. Hrvat? Ne. Gaj dolazi iz francusko-nemačke porodice; otac mu je iz Burgundije, prezime se u originalu piše Gay, a majka je Nemica, Schmit. Godine 1835. pokrenuo je “Novine hrvatske”. Najbliži saradnici Ljudevita Gaja u tom “hrvatskom preporodu” bili su Stanko Vraz (pravim imenom Jakob Frass, rodom iz Štajerske) i Dimitrije Demetar, grčko-cincarskog porekla.

Bez sumnje najznačajniji muzički stvaralac u doba ilirizma, jedan od najvećih u hrvatskoj istoriji inače, bio je Vatroslav Lisinski. Ni on nije Hrvat po poreklu; rođen je kao Ignac Fuchs, bavio se kompozicijom, a prvu hrvatsku operu “Ljubav i zloba” napisao je Lisinski, odnosno Fuchs. Prvi put je izvedena 28. marta 1846. godine.

DETALJI IZ RODOSLOVA

Najznačajniju nacionalnu operu kod Hrvata, uvenu “Nikola Šubić Zrinski” napisao je Ivan Zajc, po mnogima najveći “hrvatski glazbenik”. Zajc je rođen u Rijeci, ali u svom rodoslovu nema ništa hrvatsko, potiče iz češko-jevrejske porodice, a njegovo prezime u izvornom obliku piše se – Zaytz.

Po svom poreklu ni August Šenoa, tvorac moderne hrvatske književnosti i prvi pravi hrvatski romanopisac, nema ništa sa Hrvatima: on dolazi iz nemačko-češke porodice, njegov otac se u potrazi za boljim životom doselio u Zagreb 1830. godine. Osam godina kasnije svet je ugledao mali August. Napisao je nekoliko istorijskih romana, među kojima se izdvajaju: “Zlatarevo zlato” i “Čuvaj se senjske ruke”.

Prvi hrvatski profesionalni pisac Pavao Vitezovi , izvorno se prezivao Ritter i potiče iz jedne nemačke porodice koja se u Senj doselila iz Alzasa.

Nesumnjivo veliki slikar, izuzetnog talenta, Vlaho Bukovac, koga Hrvati stavljaju u sam vrh nacionalne umetnosti, nije bio Hrvat. Rođen je u Cavtatu 1855. godine, a u knjige krštenih zaveden je kao Biagio Faggioni. Bio je Italijan.

Slikari i vajari koji su obeležili dvadeseti vek hrvatske umetnosti:

Vaništa, Tartalja, Kinert, Herman, Radauš, Kulmer, Pal, Džamonja... nisu po poreklu bili Hrvati, ali su se gotovo svi tako izjašnjavali. Uveni pesnik Ivan Goran Kovačić , autor poeme “Jama”, bio je Jevrejin, majka mu se prezivala Klein. Najveći hrvatski karikaturista svih vremena, još uvek živi Oto Rajzinger, austrijsko-nemačkih je korena.

Lavoslav Ružička, veliki naučnik rođen u Vukovaru (tada Austro-Ugarska), čiji poreklom, dobio je 1939. godine Nobelovu nagradu za hemiju. I po obojici i po majčinj liniji bio je stranac, ali ga Hrvatska tretira

kao Hrvata. Školovao se u Nemačkoj i Švajcarskoj i ništa nije imao sa Hrvatskom. Nikola Tesla jeste bio za Hrvatsku, ali nikada nije živio u Hrvatskoj. Za njegovog života Hrvatska nije bila država već prostor u sastavu austrijskog carstva, kasnije regija u Austro-Ugarskoj monarhiji. Danas Hrvatska Evropi mora da ponudi nešto svoje i otuda ponovno svrstavanje Boškovića, Tesle i drugih u krug „hrvatskih znanstvenika“ i Ivo Andrića su gurnuli me u Hrvate, iako se ovaj jasno deklarirao kao Srbin. ....

Ruđer Bošković nikada nije imao veze sa nekim što se zove Hrvatska. Rođen je u Dubrovniku, 1711. godine, u braku Srbinke i Italijanke, nije zabeleženo da je ikada putovao, a kamoli živio po predelima austrijskog carstva gde se nalazila regija pod imenom Hrvatska. Živeo je u Italiji, majčinom domovini, ali ga ni to pripadanje nije interesovalo. Danas Hrvatska predstavlja Boškovića kao „hrvatskog znanstvenika“. To je isto kao kada bi Srbija danas aktuelnog Konstantina Velikog svetom predstavila kao srpskog imperatora, prosvetitelja, vojskovođu, ličnost koja je svojom anstvom podarila hrišćanstvo.... Po istoj formuli hteli su da pohrvate i Marka Pola (rođen je 1254. godine, na Korčuli), ali im je 1992. godine italijanski ambasador u Zagrebu očitavao bukvicu, pa su se okanuli čitavom poslom...

Ban Jelačić je očigledno bio Srbin, pravoslavne veroispovesti, jer u to vreme nisu postojali Hrvati, već samo Srbi katoličke veroispovesti, o čemu svedože brojni austro-ugarski izvori. Malo je poznato da je hrvatskog bana Josipa Jelačića ustoličio srpski patrijarh Josif Rajačić iz Sremskih Karlovaca. Evo kako hrvatski savremenici onog vremena opisuju događaj 4. juna 1848. godine: "Pozivu su se odazvali Česi, Slovaci, Srbi i drugi. Posebno je bio svečan doček patrijarha Srpske pravoslavne crkve Josifa Rajačića... Kada se saznalo za njegov dolazak u Zagreb zazvonila su sva zvana sa zagrebačkih crkava, pucalo se iz mužara (topova)... "Pred raspećem i dvije svijetle Jelačić je, dignuvši tri prsta uvis i ponavlja ju za patrijarhom Rajačićem izgovorio prisegu (zakletvu)." ... Patrijarh Rajačić daje banu Jelačiću 20.000 zlatnih forinti kao pomoć za odbranu od Mačara. Narod je nosio na rukama i Rajačića i Jelačića od Sabora do crkve svetog Marka u Zagrebu.... Katolička enciklopedija, Bosna bez HRVATA;

<http://www.newadvent.org/cathen/02694a.htm>

VIDJELI SMO KAKO JE OD JEDNE MALE PROVINCIJE KOJA SE ZVALA HRVATSKA, SKLEPANA OVA SADAŠNJA HRVATSKA ,KAO I NJEN NAROD...

KAKO JE POKATOLILA ENA

ZAPADNA HERCEGOVINA: http://kovceg.tripod.com/pokatolicena_zap_hercegovina.htm